

Младият рудничар

Изнемощел той се изправи между нас
 И само ни резглеждаше със благодарност,
 В очи му необикновен гореше пламък.
 Поиска да излезе от земята въвн —
 За въздух чист е жаден. Ето го, той иде.
 След него идат всичките

(От рудника излиза Прометей. Големото му тело е изсъхнало и с белези, дето са го жилили веритите. След него излизат рудничари).

Старият рудничар.

Сторете место.

Прометей.

О, небеса, където хиляди очи
 Спокойно неми бдят и благосклонни дават сън
 На морните и спящи твари — поздрав вам!
 О, поздрав вам, зефири утренни, които
 Развеват тънки брачни ризи от мъгли
 И на Всемайката земя ликът откриват!
 И тебе поздрав, огнена звезда голема,
 Която като мак цъфтиш върху челото
 На бегашата нощ с разпуснати коси!
 Ти се издигаш над далечни върхове,
 Чертаеш пътя, дето в златна колесница,
 Ще мине Слънцето божествено велико!

Рудничарите.

• О, той говори! Той говори! Той говори!

Прометей.

Благодаря ви, хора! Вие със достойнство
 Ми се отплатихте. Изстрадах много аз
 За милостта, която имах къмто вас,
 Но и на вас дължа днес своята свобода.
 Неумолима на съдбата е властта:
 Еднаква е за хората и боговете.
 Безжалостно захвърлен в дън земята,
 Притиснат и заключен в яки железа,
 Аз чезнех безнадеждно. Знаех—ще се свършат